

POTĚŠENÍ pro Adélku a všechny děti

Byl studený prosinec, čas kulichů a studených nosů. Krámek paní Hruškové se zaplnil spoustou pomerančů, banánů, rozinek, ořechů, fíků a jiného ovoce ze všech koutů světa. Voněl blízkými i dalekými krajinami. Navíc zavoněl i horkým šípkovým čajem, a dneska se zezadu linula vůně čaje z černého bezu s medem. Na ten se tady rád zastavil i pan Jablonka. Sundal beranici, zhluboka se napil a řekl:

„Aáách, to je síla! Kam se hrabe rum, milá dámo, královno sladkých plodů.“

Blaženka s Kryštůfkem čekali v autě – zima jim nebyla, mráz jim neublížil. Rozhlíželi se, jestli náhodou neuvidí Barunku, jak se vrací ze školy.

Ta se dneska někde zdržela, kolem auta přešla Adélka, její kamarádka.

„Tohle není k vydržení. Dostala jsem k narozeninám nové sáňky,

a sníh nepadá a nepadá,“ stěžovala si Adélka. „Na sáňky se chodím jen dívat, ani jednou jsem se nesvezla. Pf, taková zima je na draka,“ uslyšela Blaženka v autě.

„Ta holka má pravdu. Barunka má sáňky od loňska, ale taky sáňkovat nemůže,“ litovala Blažena obě holčičky. „Ale s tím se asi nedá nic dělat, vid', Kryštůfku? Kam na sníh s mými náušnicemi! Na počasí jsou krátké. Ledaže bychom měli sněhové dělo, a to nemáme.“

„Dej pokoj s dělem! Něco bychom zkusit přece jen mohli, Blážo. Na náměstí jsem zahlédl pojízdnou čistírnu peří,“ přemýšlel panáček. „Peří je bílé a podobá se sněhu. Když lítá peří, je to, jako když chumelí. A opravdové mraky se potom třeba rozchumelí. Možná v tom autě bude někdo z našich šikovných auťáků.“

„Jedeme,“ rozhodla Bláža.

Na náměstí opravdu péřové auto stálo. Ze všech stran se tam lidé hrnuli s peřinami a polštáři a mezi duchnami a péřovými dekami pobíhal malý panáček. Sbíral po zemi spadlá peříčka a pobrukoval si:

„Jo, peřina, to je základ života. Kdo má peřinu, má se dobře. Na toho si zima jen tak nepříjde. Proto ani jedno peříčko nepromarním, jakože se Pírko jmenuju.“

Pírko ukládal peří do otevřené cíchy. Když některé peříčko vyletělo nahoru, panáček vysunul z rukávů dvě holubí pírka, vyletěl za ním a šup s ním do peřiny. Ale náhle kýchl a peří se zvedlo. A znovu a ještě jednou.

„Podívej, ten kluk umí lítat jako pták!“ obdivovala panáčka Blaženka a hned na něj: „Pírko, prosím tě, dej nám z každé peřiny trochu peří. Nechceme to pro sebe, ale pro Adélku, Barunku a děti z městečka.“

Pírko se zastavil, zas mohutně kýchl a pohodil hlavou.

„Nedám. Ani jedno. Chytil jsem rýmu a mám pětkrát víc práce. Když mám rýmu, šimrá mě v nose a nemám náladu. Nedám nic.“

ČISTÍRNA
PERÍ

Pírko kýchl a peříčka vyletěla vzhůru.

„Nedám, nedám a nedám...“

Blažena se zamračila, ale ve chvílce sáhla do kapsy, vyndala z ní pomeranč a usmála se na panáčka.

„Sněž tohle, Pírko, a brzy bude po rýmě.“

Panenka už loupe oranžovou kůru a plátek po plátku podává Pírko-
vi. Péřový panáček se mlsně olizuje, roztává a kýchavice pomalu ubírá
na síle.

„Tak dobře, jo, za ten pomeranč...“ usmál se Pírko, otevřel dveře
a zezadu vleče pruhovanou, pěkně naducanou peřinu. „Je má, je z na-
střádaných peříček.“

Blaženka a Kryštůfek poděkovali a dověkli duchnu pod Adélčino
okno. Tam nitěné knoflíky jeden po druhém rozepnuli – a peří se roz-
létlo do všech stran. Adélka právě stála na balkoně a jako včera vyhlí-
žela sníh. Okamžitě zahlédla malou bílou vrstvičku. Nejdřív radostně
vykřikla, ale rázem zesmutněla.

„O takovou trošku sněhu sáňky zadrhnou. To nestačí, to je málo,“
naříkala.

„Má pravdu, zařídím to jinak,“ rozhodla se Bláža a podívala se na-
horu.

Nad městečkem trůnil sněhový mrak. Jen se líně převaloval, k chu-
melení se neměl. Znovu se Bláža s Kryštůfkem rozběhli za Pírkem.

Panenka mu podala druhý pomeranč a řekla:

„Milý Pírko, půjč mi, prosím, na chvílku tvá lítací peříčka. Brzy ti je
vrátím.“

„Ještě nikdy jsem je nikomu nepůjčil,“ ošíval se panáček a starostlivě
se podíval na dvě pírka, co mu na šňůrce visela na krku. „Že jsi to, pa-
nenko, ty, máš je mít. Ale v pořádku vrátit!“

Bláža vzala do každé ruky jedno peříčko, mávla a vznesla se nad

zem. Mávla podruhé a vyletěla výš. Mávla potřetí a byla tak vysoko, až měl Kryštůfek strach, že si ji v oblacích neuhlídá.

Blaženka se blížila k černočernému mraku. Mávala peříčky ze všech sil a neměla čas ani přemýšlet, jak se taková kupa sněhu na obloze udrží. Šťouchla do mraku prčkem, ale mrak nic. Šťouchla znovu a zas nic.

„No tohle,“ rozzlobila se a čutla do mraku nohou.

A už se to valí, už se to sype a velké sněhové vločky tancují i s Blážíou k zemi.

Za každým oknem ve městě stálo jedno nebo i víc dětí a všechny nadšeně vykřikly:

„Padá sníh! Chumelí! Tak jsme se přece dočkaly!“

Odpoledne děti vytáhly sánky, pekáče a lyže, a z kopce od kostela svištěly dolů.

Pan Jablonka už dopil hrnek čaje a opatrně se rozjel s nákladem pomerančů a mrkve do dalších obchodů. Blaženka s Kryštůfkem se dívali z okna. Oba bělostnou zimní krajinu znali od loňska, ale letos se jim zdála krásnější. Kolem jela právě čistírna peří a pan Jablonka zaslechl, jak se z auta ozývá Pírkův hlásek:

„Venku je dobře, ale pod peřinou ještě líp.“

„Taky se na ni těším,“ zakřenil se pan Jablonka a pohladil si fousy, které ještě trochu voněly po medu.